

Sygn. akt VII K 698/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sądowy Anna Krawczyńska

po rozpoznaniu w dniach 12 czerwca 2017 roku, 17 lipca 2017 roku

sprawy **A. Ś.**, syna E. i M. z domu K., urodzonego (...) w P.

oskarżonego to, że:

w dniu 15.03.2016 r. ok. godz. 16.20 na ulicy (...) w miejscowości P. prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki R. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 16.48 do stężenia na poziomie 0,84 mg/l, o godz. 16.52 do stężenia na poziomie 0,65 mg/l, o godz. 16.57 do stężenia na poziomie 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

1. oskarżonego **A. Ś.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą zmianą, iż z opisu czynu eliminuje sformułowanie „po drodze publicznej”, czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych;
4. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 marca 2016 roku;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 200,00 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 698/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 marca 2016 roku około godziny 16:20 na ul. (...) w P. na parking przed sklepem (...) podjechał oskarżony **A. Ś.**, kierujący pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...). Oskarżony zaparkował swoje auto obok pojazdu marki N. (...) nr rej. (...), którego właścicielami są **A. K.** i **M. K.**

/wyjaśnienia oskarżonego k. 18, k. 63;

zeznania świadka A. K. k. 11v., 64-64v., k. 65v.;

zeznania świadka M. K. k. 14v.-15, 64v-65v.;

zeznania świadka E. Ś. k. 23v., k. 63v.-64;

notatka urzędowa – k. 1/

W trakcie wykonywania manewru parkowania A. Ś. zahaczył o pojazd wyżej wymienionych, w wyniku czego uszkodzeniu uległ kołpak i tylny prawy błotnik w samochodzie Państwa K..

/zeznania świadka A. K. k. 11v., 64-64v., k. 65v.;

zeznania świadka M. K. k. 14v.-15, 64v-65v.;

akta szkody k. 70/

W związku z powyższym ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w kwocie 67,65 zł.

/zeznania świadka A. K. k. 65v.;

zeznania świadka M. K. k. 14v.-15, 64v-65v.;

zeznania świadka E. Ś. k. 63v.-64;

akta szkody k. 70/

A. Ś. był w stanie nietrzeźwym. Zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu podczas pierwszego badania przeprowadzonego za pomocą urządzenia A. o godzinie. 16:48 wykazało 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne próby wykonane kolejno urządzeniem Alkometr (...) o godzinach 16:52 i 16:57 wykazały stężenie alkoholu na poziomie odpowiednio 0,65 mg/l i 0,73 mg/l w wydychanym powietrzu.

/protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym - k. 2;

świadczenia wzorcowania k. 72, k. 73;

zeznania świadka A. K. k. 11v., 64-64v., k. 65v.;

zeznania świadka M. K. k. 14v.-15, 64v-65v.;

wyjaśnienia oskarżonego k. 18, k. 63;

notatka urzędowa – k. 1/

A. Ś. ma 57 lat. Legitymuje się wykształceniem zawodowym.

Z zawodu jest hydraulikiem. Jest zatrudniony w (...) Sp. z o.o. na stanowisku montera instalacji sanitarnych. Jest żonaty. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Nie posiada majątku.

/dane osobo-poznawcze- k. 62v./

A. Ś. nie był dotychczas karany.

/dane o karalności – k. 52/

Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 15 marca 2016 roku około godziny 16.20 zaparkował pojazd na parkingu sklepu (...), przy ulicy (...). Po zaparkowaniu swojego samochodu na parkingu przy sklepie (...) spożywał alkohol w postaci bimbrow w ilości 200-250 ml. Gdy wyszedł z auta, by iść do domu, został zatrzymany przez nieznanego mu mężczyznę, który oświadczył, że oskarżony uszkodził jego auto. Za chwilę na miejscu zdarzenia pojawiła się małżonka oskarżonego E. Ś..

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 18/

W toku postępowania sądowego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 63/

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. K. i M. K. gdyż są spójne, logiczne, a ponadto korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. A. K. wyraźnie wskazała, że oskarżony nie spożywał w obecności jej oraz M. K. żadnych płynów. Z kolei M. K. wyczuł od A. Ś. alkohol podczas rozmowy przeprowadzonej chwilę po kolizji. Ponadto od chwili zaparkowania do momentu rozmowy oskarżonego z M. K. upłynęło bardzo niewiele czasu, co również wyklucza wersję A. Ś.. Nadto M. K. podniósł, iż do momentu przyjazdu policji oskarżony nie spożywał żadnych napojów i nic nie jadł.

Jedynie rozbieżności jaka wynika z zeznań A. K. i M. K. to okoliczność, czy w momencie kiedy A. K. zaparkowała samochód oskarżony stał już prostopadle do ich pojazdu i następnie podjechał z prawej strony parkując równolegle, czy też A. K. była na parkingu (...) zanim pojawił się na nim A. Ś.. M. K. od początku konsekwentnie wskazywał, że oskarżony stał już na parkingu jak oni podjechali i ustawili się do A. Ś. prostopadle. Następnie oskarżony przeparkował swój pojazd równolegle obok pojazdu A. i M. K.. Korygując parkowanie oskarżony uderzył w tylny prawy bok pojazdu Państwa K.. Natomiast A. K. zeznała, iż oskarżony pojawił się na parkingu i zaparkował obok ich pojazdu dopiero po tym jak ona zaparkowała swój pojazd. Dalsza część przebiegu zdarzenia jest już spójna z wersją M. K.. Zdaniem Sądu wskazane rozbieżności nie są na tyle istotne aby mogły zdyskredytować zeznania A. K. i M. K. w zakresie przedmiotowo istotnym dla sprawy. Ponadto M. K. wyjaśnił dlaczego mogły powstać przedmiotowe rozbieżności, wskazując, iż A. K. mogła po prostu nie zauważyć stojącego wcześniej A. Ś..

W związku z powyższym Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, jakoby już po zaparkowaniu spożył alkohol w postaci bimbrow w ilości około 200-250 ml. Nie zasługiwały też na uznanie zeznania E. Ś. w zakresie, w którym stwierdziła ona, że jej mąż na miejscu zdarzenia spożywał napój (...), albowiem nie potwierdził tego nawet sam oskarżony. Trzeba mieć na uwadze, że E. Ś. jest małżonką oskarżonego, ma zatem uzasadniony interes w tym aby składać pozwalające uniknąć odpowiedzialności karnej przez A. Ś..

Ponadto wyjaśnienia oskarżonego w kontekście zeznań E. Ś. są nielogiczne. E. Ś. zeznała bowiem, że w domu ma dwa alkometry i zdarza się, że kontroluje stan trzeźwości męża. Tymczasem według wersji oskarżonego spożywa on mocny alkohol w postaci bimbrow, w niemałej ilości 200-250 ml zaraz przed pójściem do domu, gdzie za chwilę może być skontrolowany przez żonę. Ta wersja zdarzenia oskarżonego nie może się ostać.

Sąd nie znalazł podstaw do uznania, by badanie stanu trzeźwości oskarżonego przeprowadzone za pomocą urządzeń A. i A. nie było wiarygodne.

Z załączonych do akt sprawy świadectw wzorcowania wynika, że wyniki wzorcowania analizatora wydechu Alkometr (...) zachowują spójność pomiarową z jednostkami miar Międzynarodowego Układu Jednostek miar (SI), natomiast wyniki wzorcowania analizatora wydechu A. – (...) zostały odniesione do państwowego wzorca jednostki masy i państwowego wzorca jednostki temperatury. Niepewność pomiaru została oznaczona w przypadku urządzenia Alkometr (...) na 0,01-0,02 mg/l, a w przypadku urządzenia A. C. na 0,01 mg/l. W czasie dokonywania pomiarów oba urządzenia były w okresie ważności wykonanego wzorcowania.

Sąd uznał za wiarygodny także nieosobowy materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci: notatki urzędowej, akt szkody, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, świadectw wzorcowania, danych o karalności. Co do wskazanych dokumentów nie pojawiły okoliczności pozwalające podważyć ich wiarygodność, dlatego też w toku postępowania ich wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu.

Reasumując A. Ś. w dniu 15 marca 2016 roku około godziny 16:20 na ulicy (...) w P. prowadząc pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki R. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 16:48 do stężenia na poziomie 0,84 mg/l, o godz. 16:52 do stężenia na poziomie 0,65 mg/l, o godz. 16:57 do stężenia na poziomie 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk.

Sąd dzieląc kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela dokonał korekty opisu czynu, poprzez wyeliminowanie sformułowania „po drodze publicznej”. Zebrany materiał dowodowy wskazuje bowiem, że oskarżony poruszał się po parkingu sklepu (...). Ponadto dla realizacji znamion przestępstwa z art. 178a § 1 kk nie ma znaczenia czy była to droga publiczna. Kluczowym jest natomiast ustalenie, czy sprawca prowadził pojazd w ruchu lądowym.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmujący, że zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony znacznie przekroczył ustawowy próg.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość. Oskarżony jest osobą zdtną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o dużym stopniu społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- szczególnym rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji;
- rozmiarami grożącej szkody - oskarżony poruszał się wprawdzie po parkingu sklepu, jednak stwarzał duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu, czemu dał wyraz uderzając w pojazd Państwa K.. Tym samym stwarzał on też duże zagrożenie dla pieszych;
- sposobem popełnienia czynu – zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekraczała trzykrotnie próg trzeźwości opisany w treści art. 115 § 16 kk;
- motywacją sprawcy – oskarżony nie miał żadnego powodu aby kierować pojazdem w stanie nietrzeźwości;
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego uprzednią niekaralność A. Ś.. Ponadto jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę, że do dnia zdarzenia, A. Ś. prowadził ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe.

Na niekorzyść oskarżonego, Sąd poczytał, przede wszystkim fakt, że zdecydował się on prowadzić samochód, gdy stężenie alkoholu w jego organizmie było na dość wysokim poziomie – trzykrotnie przekroczył ustawowy próg trzeźwości. Nadto jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił też fakt, że zachowanie oskarżonego stanowiło potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia innych osób. Prowadził pojazd w godzinach, kiedy było duże natężenie ruchu pieszych i innych pojazdów.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. A. Ś. jest osobą pracującą, osiągającą regularny dochód miesięczny w kwocie 1.800 złotych. Jednocześnie nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Dlatego też wysokość jednej stawki określona na kwotę 20 złotych jest adekwatna do jego aktualnych możliwości finansowych. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny wyrobi i jednocześnie pogłębi przekonanie (zarówno wobec oskarżonego jak i społeczeństwa), że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne.

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w ruchu lądowym na okres 3 lat. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jest w stanie nietrzeźwości istnieje obowiązkowość orzeczenia tego środka karnego na okres co najmniej 3 lat.

Jak stanowi art. 43a § 2 kk w razie skazania sprawcy między innymi za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 do wysokości 60.000 złotych. Dlatego też orzeczono jak w punkcie 3 wyroku.

Sąd wymierzając najłagodniejszą z kar za przedmiotowe przestępstwo oraz orzekając środki karne w najniższym przewidzianym przez ustawę wymiarze, miał na uwadze okoliczności łagodzące wskazane powyżej.

W dniu 15 marca 2016 roku oskarżonemu zostało odebrane prawo jazdy. Postanowieniem z dnia 23 marca 2016 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w P. zatrzymał A. Ś. prawo jazdy. W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 marca 2016 roku.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70,00 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków. Na kwotę tą składają się:

- opłata przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł;

- ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł;

Opłata od skazania w kwocie 200 złotych została orzeczona na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).